

[Svend E. Johansen.]

gældende, at Baggrunden for hans Forslag om en Appelret bl. a. er hans personlige Erfaringer som Justitsminister, Erfaringer, der absolut taler for en saadan Appelret. Det er min Tro, at største Parten af den danske Befolkning deler Ministerens Opfattelse, at det er nødvendigt at skabe et Instrument, der i givet Fald kan gøre Dommernes Ansvar for deres Handlinger effektivt.

Efter Forelæggelsen har den offentlige Debat under Anførsel af Dommere og andre Jurister antaget ligefrem gigantiske Former. Grundloven har været mobiliseret, Sabotage er bebudet, Højesteretspræsidenten i Spidsen for Retsplejeudvalget, Dommerforeningen under Anførsel af Dommer Anker har læst over Forslaget for at mane Spøgelset i Jorden. Alle Kræfter har været i Brug mod dette forfærdelige Angreb mod Dommernes Rettigheder. I en Artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“ skriver Overretssagfører Knud Jarner, der er Medlem af Retsplejeudvalget, bl. a.: „Det bliver saa i første Omgang Rigsdagen, der maa tage Stilling under sit Ansvar, om den tør følge Ministerens Opfattelse.“ Jeg maa indrømme, at jeg studsede over denne Udtalelse: Det bliver saa i første Omgang Rigsdagen. Det var selvfølgelig altid noget, at Lovgivningsmagten i første Omgang skulde faa Lov til at tage Stilling til et fremsat Lovforslag, men beklageligvis nævner Overretssagføreren ikke noget om, hvem det bliver i anden Omgang, og det kan da vel aldrig være „Munkekutter“, der er i Farvandet paa dette Omraade?

Disse truende Ord fra Dommernes og Juristernes Side er et Forsøg paa at kujonere den danske Rigsdag, et klodset og dumt Forsøg ganske vist, men det bør bevirke, at Rigsdagens Medlemmer svejses sammen paa en Fællesfront, der siger til Dommerne: Naar I pukker paa jeres Uafhængighed som Dommere, som dømmende Magt, maa I anstændigvis først og fremmest respektere andres Uafhængighed, i dette Tilfælde Rigsdagens absolutte Suverænitet paa Lovgivningens Omraade.

A propos Uafhængighed! Det gaar som en rød Traad jævnsides med det grundlovsstridige, at Dommerne endelig maa bevare deres Uafhængighed af Administrationen. Det er et Omkvæd, der gentages i Argumentationen fra Dommernes og Juristernes Side. Men beror mon egentlig ikke denne megen Tale om Uafhængighed paa en Fiktion? For saa vidt mig bekendt er det Justitsministeriet, der udnævner Dommere,

det er Justitsministeriet, der forflytter Dommere til større og bedre Embeder, det er Justitsministeriet, der forfremmer Dommere, fra Underret til Landsret, fra Landsret til Højesteret, og det er Justitsministeriet, der, som det er gentaget adskillige Gange, forsyner vore Dommere med attraaværdige Bierhverv, der jo dog kan maales i klingende Mønt, og mon ikke dette oprigtigt talt betyder, at ærgerrige Dommere allerede i Dag af Hensyn til deres Chancer for Forfremmelse gerne vil staa sig godt med Administrationen? Jo, selvfølgelig. Den Afhængighed har hidtil ikke trykket Dommerstanden særlig haardt. Nu er Uafhængigheden pludselig blevet dem et og alt, i hvert Fald appelretligt set.

Desværre lader det til, at Begivenhedernes Tryk har indvirket paa Justitsministeren. Den 25. i denne Maaned foreslog Justitsministeren ved første Behandling nogle Ændringer til sit eget Forslag, navnlig Ændringer til Forslagets § 9, hvor Justitsministeren meddelte, at han kunde tiltræde Dommernes Ønske om, at der aabnes Adgang for Rigsadvokaten til at afvise visse klart ugrundede private Besværinger. Det er en meget stor Indrømmelse til Dommere og til Embedsmænd, der her bliver givet, hvis da vel at mærke Rigsdagen accepterer den.

Jeg tror ogsaa, det er for store Indrømmelser, og jeg synes, at den højtærede Justitsminister i sine Bemærkninger til Lovforslaget i dets oprindelige Form netop selv udtrykkelig fastslaar Betænkeligheden ved at lade Rigsadvokaten have Afvisningsret. Der siger Justitsministeren:

„Derimod har man under Hensyn til den særlige Mentalitet hos adskillige Klagere ikke ment at burde foreslaa en Regel om, at Rigsadvokaten ogsaa kan afvise Besværingen, hvor denne efter Klagerens egen Fremstilling af det passerende findes aabenbar grundløs. Sagen skal indbringes for Appelretten“.

Det staar der i Bemærkningerne, og jeg kan tiltræde det Synspunkt, at Sagen skal for Appelretten.

Disse forfærdelige Kværlanter, der besværer Samfundet og Retsvæsenet med den formodede Uret, der er overgaaet dem, har man jo Værnet imod, som Ministeren ogsaa selv gjorde opmærksom paa, i Straffelovens §§ 165 og 268 om falske Klagemaal og Bagvaskelse. Større og kraftigere Værn tror jeg ikke, man behøver, end at kunne bringe disse Paragraffer i Anvendelse over for Klagemaal, der er ugrundede, og som viser sig ikke at kunne holde.